

Renée Guenon

«Προκειμένου να γνωρίσετε την αλήθεια του φωτός, πρέπει να ανέλθετε στην πηγή του ως ένα μοναδικό βιωματικό πείραμα.»
Ρενέ Γκενόν

Ο Ρενέ Γκενόν (1886-1951) (Rene-Jean-Marie-Joseph Guenon) ήταν Γάλλος, γεννήθηκε στις 15 Νοεμβρίου του 1886 στην Blois της Γαλλίας και από μικρός παρουσίαζε μια πολύ εύθραυστη υγεία. Προχώρησε με επιτυχία στα πρώτα χρόνια των σπουδών του και σε ηλικία 18 ετών (1904) πήγε στο Παρίσι για να σπουδάσει στην Σχολή Μαθηματικών. Δύο χρόνια αργότερα (1906) τα εγκατέλειψε απογοητευμένος από την έλλειψη πνευματικότητας στα ιδρύματα συμβατικών σπουδών και στράφηκε ολοκληρωτικά σε πνευματικές αναζητήσεις. Αργότερα, συμπληρώνοντας τις σπουδές του και πριν εγκατασταθεί στην Αίγυπτο, έβγαζε τα προς του ζείν διδάσκοντας φιλοσοφία σε ακαδημαϊκά ιδρύματα.

Την περίοδο εκείνη παρακολούθησε τα μαθήματα του Δρος Ζεράρ Ανκώς («Παπύς»), στην «Ανώτερη Ελεύθερη Σχολή Ερμητικών Επιστημών» και μυήθηκε στο «Μαρτινιστικό Τάγμα». Το «Πνευματοκρατικό Συνέδριο» του 1908 στο Παρίσι, που διοργάνωσε ο Παπύς με τον Β.Μπλανσάρ και άλλους επιφανείς συνεργάτες του, φαίνεται ότι αποτέλεσε και για τον Ρ.Γκενόν, όπως και για άλλους, μια σημαντική ευκαιρία γνωριμιών και έναρξης φιλίας με τις προσωπικότητες του χώρου εκείνου. Στη συνέχεια, γνωρίστηκε και με πολλούς εκπροσώπους, άλλων Μυητικών Μορφών και Παραδόσεων. Την εποχή εκείνη στο Παρίσι, η ανάπτυξη των μυητικο-πνευματοκρατικών κινήσεων ήταν έντονη, προεξάρχοντας του «Μαρτινιστικού Τάγματος» του Παπύς και επηρέαζε σε μεγάλο βαθμό όλα τα ανήσυχα πνεύματα, ως μια σθεναρή αντίσταση στον τότε γιγαντούμενο υλισμό. Τότε, χρησιμοποίησε ως μυητικό του όνομα το **"Palingenius"**, ιδιαίτερης σημασίας, αφού προεικόνιζε το

μεγαλειώδες μελλοντικό του έργο, που θα αποτελούσε μια «παλιγγενεσία», μια «επανόρθωση» της αληθινής πνευματικότητας και της «αποκατάστασης» της **Sophia Perennis**, όχι μόνο στο μυητικό επίπεδο, αλλά σε όλα τα επίπεδα της ανθρώπινης πνευματικότητας, φιλοσοφικό, καλλιτεχνικό, θρησκευτικό, πολιτικό, κλπ. Η θητεία του αυτή, είχε διάρκεια περί τα επτά με δέκα έτη, αν και ουσιαστικά η «μυσταγωγία» τον απασχολούσε συνεχώς και δεν έπαψε ποτέ να γράφει πάνω στα «μυητικά» ζητήματα μέχρι το τέλος της ζωής του, στην Αίγυπτο.

Πεπεισμένος πλέον, ότι όλοι οι πνευματοκρατικοί οργανισμοί, που γνώρισε στην εποχή του, τόσο οι «μυητικοί», όσο και οι «θρησκευτικοί», αυθεντικοί ή μη, δεν κατείχαν σοβαρά δομημένες διδασκαλίες και Παράδοση, αναμεμιγμένα με πνευματισμό, θεοσοφισμό, κλπ, αποπειράθηκε να συγκεντρώσει τα πιο αξιόλογα στοιχεία από αυτές τις οργανώσεις, σ' ένα Τάγμα το **"Ordre du Temple renove"**, το οποίο αν και στερημένο από μια κανονική μεταβίβαση και διαδοχή, θα μπορούσε ίσως, προσωρινά να εργαστεί για το κολοσσιαίο έργο της «παλιγγενεσίας» της Δυτικής πνευματικότητας. Αλλά, φαίνεται ότι δεν είχαν ακόμη ωριμάσει η συνθήκες, ώστε να ακουστεί ο κρυστάλλινος λόγος του. Δύο Μαρτινιστές, που ίδρυσαν το 1904 το περιοδικό **"La Voie"**, με τους οποίους συνδέθηκε ιδιαίτερα, ίσως του άνοιξαν τον δρόμο προς τις αυθεντικές Ανατολικές Μυητικές Παραδόσεις. Ο Leon Champrenau (1870-1925) ήταν μυημένος στο Ισλάμ (ως "Abdul Haqq") και ο Albert de Rounourville (1862-1939), νεανικός φίλος του Στανισλάς ντε Γκουαϊτά, ήταν μυημένος στον Ταοϊσμό (ως "Matgioi"). Τον Νοέμβριο του 1909 συνέχισε το περιοδικό με τον τίτλο "La Gnose" μέχρι το 1912. Αποπειράθηκε κατόπιν, να επηρεάσει τον Ελευθεροτεκτονισμό (ως **"Sphinx"**) και τον Χριστιανισμό, αλλά, αν και εργάστηκε και εκεί, μ' όλες του τις δυνάμεις, δεν εισακούστηκε και πάλι. Το 1912, ο Ρ.Γκ. έλαβε την Ισλαμική Μύηση με το όνομα «Σείκχ» **"Abd Al-Wahid Yahya"** = «**Ο Υπηρέτης του Ενός**». Ο Μυητής του στον Σουφισμό ήταν ο «Σείκχ» «Abder-Rahman Elish El-Kebir El-Alim El-Malki El-Maghribi», ο οποίος υποστήριζε ότι η μυητική του διαδοχή έφτανε πίσω στον **Ίμνν Άραμπι**. Για τον Ρ.Γκενόν, η Ισλαμική Παράδοση είναι η ανατολικότερη από τις «ζωντανές δυτικές» Παραδόσεις. (Η «Αβρααμική» Παράδοση περιλαμβάνει την Ιουδαϊκή, την Χριστιανική και την Ισλαμική). Το 1930 εγκαταστάθηκε στην Αίγυπτο, όπου έζησε, εξωτερικά, ως ένας συνήθης μουσουλμάνος συγγραφέας κι έκανε και οικογένεια. Θέλοντας να εξαπλώσει την Σουφική Παράδοση στην Αίγυπτο, ίδρυσε το περιοδικό **"Al-Ma 'rifa"** (κατανόηση). Η "Al-Ma 'rifa" είναι μια προσέγγιση στο μονοπάτι του Θεού, στην οποία ο τελικός και υψηλότερος στόχος είναι η αγάπη. Εκεί αποσαρκώθηκε την Κυριακή 7 Ιανουαρίου στις 11 μ.μ. σε πλήρη νοητική διαύγεια. Ουδέποτε θεώρησε τον εαυτό του ως Πνευματικό Δάσκαλο, απωθώντας κάθε τέτοια ενέργεια, προτιμώντας να κάνει φίλους. Έτσι, τελείωσε ο βίος αυτού του απλού και ταπεινού ανθρώπου, απαλλαγμένου από κάθε ματαιοδοξία, από εκείνες που συνήθως δυναστεύουν τους ανθρώπους, ακόμη και τους «πνευματικούς».

Λέγεται ότι, το έργο του Ρενέ Γκενόν, ήταν η τρίτη, επιτυχημένη πλέον, προσπάθεια του «Ανατολικού Μυητικού Κέντρου» να βοηθήσει την πνευματική παρακμή της Δύσης. Είχαν ήδη, έρθει σε επαφή στη Γαλλία, με άλλους δύο τουλάχιστον δυτικούς, αλλά η αποστολή των ανατολικών, απέτυχε στην πρώτη και δεύτερη απόπειρα. Ο πρώτος ήταν ο Σαιν-Υβ ντ' Αλβέντρ (1842-1909) που έγραψε τα: **"Clef d' Orient"**, **"La Mission de l'Inde"** και ο

δεύτερος ο Υβόν Λελού («Πωλ Σεντίρ») που έγραψε το: **"Histoire et Doctrines des Rose+Croix"** (1911).

Το έργο του Ρενέ Γκενόν, έγινε γνωστό το δεύτερο μισό του 20^{ου} αι. και τα γραπτά του μεταφράστηκαν σε περισσότερες από είκοσι γλώσσες. Θεωρήθηκε ως ο μεγαλύτερος μεταφυσικός του εικοστού αιώνα, και η σημασία του έργου του μόνον τώρα, στην Αυγή του 21^{ου} αι., αποδεικνύει την μεγάλη σημασία της, για το μέλλον της Δυτικής Πνευματικότητας. Μαζί με τον Ανάντα Κουμαράσουαμι (Ananda Coomaraswamy) και τον Φρίτζοφ Σουόν (Frithjof Schuon), αποτέλεσαν, όπως είπε κάποιος σχολιαστής «την μεγαλειώδη τριανδρία» της σχολής των «Παραδοσιαστών». Οι σχολιαστές του έργου του Ρενέ Γκενόν, το διακρίνουν σε τέσσερις υποδιαιρέσεις: α) η αποκατάσταση της μεταφυσικής διδασκαλίας, β) η μεταβίβαση και οι παραδοσιακές αρχές, γ) ο παραδοσιακός συμβολισμός και δ) η κριτική του σύγχρονου κόσμου.

Οι σημερινοί μαθητές του ενοχλούνται με τις αναφορές στην «μαρτινιστική» περίοδο της ζωής του Ρ.Γκενόν, αλλά και πολλοί σημερινοί μαρτινιστές ενοχλούνται με την αυστηρή κριτική που άσκησε ο Ρ.Γκενόν, στον πνευματισμό, στον θεοσοφισμό, στις ψευδο-μυητικές & στις αντι-μυητικές οργανώσεις, στους «ανατολιστές», κλπ. Εμείς πιστεύουμε ότι, η αλήθεια βρίσκεται κάπου στην μέση. Για μας, η κριτική του Ρ.Γκενόν γίνεται «εκ των έσω» και η αυθεντική μυσταγωγία του 21^{ου} αι. δεν μπορεί, παρά να προχωρήσει αξιοποιώντας τις πολύτιμες συμβουλές του. (*Σε άλλη ευκαιρία, θα επεκταθούμε περισσότερο, στην ιστοσελίδα αυτή.) Όπως έχει αναφέρει και ο Μιρτσέα Ελιάντε: **«Η πλέον εμβριθής και καταστρεπτική κριτική όλων των αποκαλούμενων απόκρυφων ομάδων, δεν παρουσιάστηκε από κάποιον ορθολογιστή εξωτερικό παρατηρητή, αλλά από έναν συγγραφέα από τον εσωτερικό κύκλο, κανονικά μνημένο μέσα σ' ορισμένα από τα μυστικά τάγματα και καλά εξοικειωμένο με τις απόκρυφες δοξασίες τους. Παραπέρα, αυτή η κριτική κατευθυνόταν, όχι από μια σκεπτικιστική ή θετικιστική προοπτική, αλλά από εκείνο που αυτός αποκαλούσε «παραδοσιακός εσωτερισμός». Αυτός ο μορφωμένος και αδιάλλακτος κριτικός, ήταν ο Ρενέ Γκενόν.»**

Αποσπάσματα από το βιβλίο: «Επισκοπήσεις επί της Μυήσεως.»:

- **«Κάθε γνώση είναι κατ' ουσίαν μία ταύτιση...» Η μεταφυσική γνώση προέρχεται από την «ενόραση του νού» (Intuition Intellectuelle) [υπερβατική κατάσταση του όντος] και όχι από την λογική (raison) ή την διάνοια (mental) [ατομικές καταστάσεις του όντος].**

- **«Κάθε αληθινά μυητική γνώση πηγάζει από μια επικοινωνία, που αποκαθίσταται ενσυνείδητα με τις ανώτερες καταστάσεις του όντος.»**

- **«Εφόσον η γνώση προέρχεται από την διάνοια, είναι αυτή, γνώση εξ ανακλάσεως ...»**

- «Το κέντρο της συνειδητότητας πρέπει να μετατεθεί από τον «εγκέφαλο» στην «καρδιά» ... Η «καρδιά», που εκλαμβάνεται συμβολικά για να παραστήσει το κέντρο της ανθρώπινης ατομικότητας, θεωρούμενης σε όλη της την ολοκλήρωση, έχει τεθεί από όλες τις Παραδόσεις σε αντιστοιχία με την «αγνή νόηση», πράγμα το οποίο δεν έχει καμία απολύτως σχέση με την «συναισθηματικότητα» που της αποδίδουν οι βέβηλες αντιλήψεις των νεωτέρων...»

- «Στο σημείο ακριβώς εκείνο της ανάπτυξής του, όπου ένα ον συνειδητοποιεί πραγματικά τον τελικό του σκοπό, εκεί αρχίζει η πραγματική μύηση, η οποία δέον να το οδηγήσει, από βαθμίδα σε βαθμίδα, και ανάλογα με την προσωπική του οδό, στην ολοκληρωτική αυτή πραγμάτωση, που επιτελείται όχι με την μεμονωμένη ανάπτυξη ορισμένων ειδικών ικανοτήτων, αλλά με την πλήρη, αρμονική και ιεραρχημένη ανάπτυξη, όλων των δυνατοτήτων που εμπερικλείονται στην ουσία αυτού του όντος...»

- «... τα σύμβολα, χάρη στην "μη-ανθρώπινη" πλευρά τους, φέρουν εφ' εαυτών μια επιρροή της οποίας η ενέργεια είναι ικανή να αφυπνίσει αμέσως την "ενορατική" ικανότητα σε εκείνους οι οποίοι διαλογίζονται επ'αυτών κατά τον κατάλληλο τρόπο ...»

- «Πως είναι δυνατόν η διδασκαλία αυτή (δηλ. η «Περί των πολλαπλών καταστάσεων του όντος.») να κατανοηθεί από εκείνους, οι οποίοι διατείνονται ότι ο άνθρωπος είναι η ατομικότητά του, και δη το κατεξοχήν μορφικό και υλικό της μέρος και ότι αυτή είναι ένα πλήρες και κλειστό όλο, ένα ον αύταρκες, αντί να δουν το τι στην πραγματικότητα είναι ο άνθρωπος:

η παροδική και σχετική εκδήλωση ενός όντος, μέσα σε μια όλως εξειδικευμένη περιοχή, ανάμεσα στην απεριόριστη ποικιλότητα των εκδηλώσεων, των οποίων το σύνολο αποτελεί την οικουμενική Ύπαρξη, και στις οποίες εκδηλώσεις αντιστοιχούν για το ίδιο ον, ισάριθμοι τρόποι και διάφορες καταστάσεις, τις οποίες θα μπορέσει να συνειδητοποιήσει ακριβώς, ακολουθώντας την οδό που του ανοίγεται δια της μυήσεως.»